

EMBRIONUL SPIRITUAL

„Embrionul spiritual” este nou-născutul, considerat ca spirit închis în trup pentru a veni pe lume.

Știința consideră că noua ființă nu deține niciun conținut, apare din nimic; așadar, este trup, nu spirit; se verifică numai dezvoltarea țesuturilor și a organelor care compun orice ființă vie. Și acesta este un mister: cum se face că această ființă vie, complexă vine din nimic?

Figura nou-născutului este punctul impresionant de pornire. Copilul se naște inert și rămâne inert mult timp, incapabil să se țină drept, are nevoie de îngrijire ca un bolnav, ca un paralytic; copilul este mut și mult timp vocea lui nu se va face auzită decât în plânset, în strigătul lui de suferință. Ne va aduce spre el ca spre o ființă care cere ajutor. Abia după mult timp, după câteva luni, un an și chiar mai mult, va înceta să mai fie infirm; va fi trupul unui om-copil. Și abia după încă alte luni și ani vocea lui va deveni vocea unui om.

Anumite fenomene psihice și fiziologice de creștere vor realiza astfel „încarnarea”.

Încarnarea este procesul misterios prin care o energie pătrunde în trupul inert al nou-născutului, îl animă și îl face să-și poată folosi membrele, facultatea vorbirii, să acționeze și să se exprime în funcție de propria voință. În felul acesta, omul se va încarna.

Este într-adevăr impresionant faptul că puiul de om se naște și rămâne atâta vreme inert, în timp ce puii mamiferelor, aproape imediat după naștere sau, oricum, după un timp foarte scurt, stau în picioare, merg, aleargă spre mamă, dețin limbajul propriu speciei, chiar dacă sunt încă slabi și imperfecti. PISOIAȘII miaună subțirel, mieii behăie timid, mânzul nechează încet – sunt voci în formare, dar lumea nu răsună de strigătele și plânsetele animalelor nou-născute. Timpul lor de pregătire

pentru viață este scurt, pregătirea este ușoară; animalele se nasc, am putea spune, deja animate de instinctul care le va determina acțiunile. La puțin timp după naștere, se observă deja agilitatea felină a micului tigru, saltul zvelt al puiului de căprioară, care stă în picioare imediat de cum se naște. Orice ființă care vine pe lume nu este numai un trup fizic; are în ea funcțiunile latente ale organelor sale fiziologice, dar acestea sunt funcțiuni care depind de instinct. Toate instinctele se manifestă prin mișcare și reprezintă trăsături ale speciei, care sunt constante și distinctive în forma corpului. Animalul, cum îi spune și numele, este caracterizat prin animație, prin suflet, nu prin formă. Putem pune laolaltă toate caracteristicile care nu aparțin organismului vegetativ și le putem denumi trăsături psihice. Aceste trăsături se găsesc la animale chiar de la naștere: de ce tocmai puiul de om este lipsit de ele?

O anumită teorie științifică explică mișcărilor animalelor ca o consecință a experiențelor avute de specie în epocile precedente și transmise prin ereditate. Dar de ce tocmai omul este atât de puțin predispus să preia realizările strămoșilor lui? Și, totuși, oamenii au mers întotdeauna în poziție verticală, au avut limbaj articulat, au avut grijă să transmită descendenților ceea ce au învățat.

Trebuie să existe un adevăr ascuns sub aceste contradicții. Să recurgem pentru un moment la o comparație destul de îndepărtată de discuția noastră: comparația cu obiectele pe care le producem chiar noi. Sunt obiecte care se produc în serie, toate egale unul cu altul. Se produc în grabă, cu o ștanță sau cu o mașină. Alte obiecte se fac cu mâna, încet, și fiecare este diferit față de celălalt. Meritul obiectelor făcute cu mâna este că fiecare din ele poartă amprenta autorului: amprenta unei matrice specifice; a geniului dacă este vorba de o operă de artă. Așa ar putea să se explice și diferența psihică dintre animale și om: animalul este ca un obiect fabricat în serie: fiecare individ reproduce imediat caracteristicile uniforme fixate în întreaga specie. În schimb, omul este ca un obiect lucrat manual: fiecare

este diferit de celălalt, fiecare își are propriul spirit creator, care face din el o operă de artă a naturii. Dar munca este lentă și anevoioasă. Înainte să se vadă efectele exterioare, trebuie să fi existat o muncă intimă, care nu este reproducerea unui tip fix, ci crearea activă a unui tip nou: de aici enigma, rezultatul surpriză. Munca depusă a rămas mult timp în interior, așa cum se întâmplă și cu opera de artă, pe care autorul o păstrează în intimitatea studioului său, o modifică și o transformă înainte de a o expune publicului.

Munca prin care se formează personalitatea umană este opera ascunsă a încarnării. Omul inert este o enigmă. Singurul lucru care se știe despre el este că va putea face orice, dar nu se poate ști ce anume va face sau ce va fi nou-născutul din fața noastră. Un trup inert conține mecanismul cel mai complex dintre toate ființele vii, dar acesta este numai al lui. Omul își aparține sieși: trebuie să se încarneze cu ajutorul propriei voințe. Muzicienii, cântăreții cu voci splendide, artiștii, sportivii, tiranii, eroii, delincvenții, sfinții, toți au avut o naștere egală; toți au purtat în sine o enigmă pe care numai dezvoltarea fiecărui individ în parte o poate descifra prin activitățile sale în lume.

Fenomenul copilului inert la naștere a fost constatat de mult timp și a dat naștere unor reflecții filosofice lungi, dar nu a atras până acum atenția medicilor, nici a psihologilor, nici a educatorilor: a rămas unul dintre numeroasele fapte evidente în legătură cu care nu putem face nimic altceva decât să le constatăm. Multe fenomene rămân astfel mult timp lăsate la o parte, închise cu cheia în depozitele din subconștient. În practica de zi cu zi, această condiție a naturii infantile a avut multe consecințe care reprezintă un mare pericol pentru viața psihică a copilului. Acestea ne fac să credem că nu sunt pasivi numai mușchii, adică nu este pasivă numai carnea, ci și copilul însuși este inert: o ființă pasivă, lipsită de viață psihică. Iar în fața spectacolului magnific, dar tardiv al expansiunii sale, adultul s-a convins în mod greșit că el este cel care a animat copilul cu grija și cu ajutorul său. De asemenea, și-a descoperit în aceasta

o răspundere și o îndatorire: adultul consideră că el este modelatorul copilului, constructorul vieții lui psihice. Își închipuie că poate realiza din afară o operă creatoare, stimulând, dând îndrumări și sugestii, pentru a dezvolta în copil inteligența, sentimentul și voința. Adultul și-a atribuit o putere aproape divină: a sfârșit prin a crede că este Dumnezeu copilului și a crezut despre el însuși ceea ce se spune în Geneză: „Îl voi crea pe om după chipul și asemănarea mea.” Trufia a fost primul păcat al omului: faptul că s-a substituit Domnului a fost cauza nenorocirii întregii lui descendențe. În realitate, dacă noul născut poartă în sine cheia propriei enigme individuale, dacă are directive de dezvoltare și un plan psihic dat, le are în stadiu potențial, extrem de delicate în încercările de realizare a lor. Dar intervenția intempestivă a individului adult, volitiv și exaltat de puterea sa iluzorie, poate anula aceste proiecte sau le poate devia realizarea ascunsă. Da, adultul a putut să contrazică proiectul lui Dumnezeu chiar de la originile omenirii și a continuat apoi, la fel, din generație în generație, deformând încarnarea lui. Marea problemă este următoarea: copilul are o viață psihică activă chiar și atunci când nu poate să și-o manifeste, pentru că trebuie să lucreze mult timp la elaborarea relațiilor ei misterioase și dificile.

Această perspectivă scoate în evidență un adevăr impresionant: acela al unui suflet prizonier, ascuns, care încearcă să iasă la lumină, să se nască, să crească și care însuflețește puțin câte puțin trupul inert, chemându-l cu strigătul voinței să se arate în lumina conștiinței cu efortul unei ființe care vine pe lume. Dar în noul mediu se află o altă ființă cu o putere enormă, gigantică, care îl așteaptă și îl domină. Nimic nu este pregătit pentru întâmpinarea acestui minunat fapt al încarnării unui om. Nu este prevăzută niciun fel de protecție pentru o întreprindere atât de delicată; un efort atât de dificil nu se bucură de ajutor; și totul devine un obstacol.

Copilul care se încarnează este un embrion spiritual care trebuie să trăiască prin el însuși în acest mediu. Dar, la fel ca

embrionul matern, acest embrion spiritual trebuie să fie protejat de un mediu extern animat, de o iubire caldă, de hrană îmbelșugată, unde totul să-i spună bun venit și nimeni să nu-i creeze obstacole.

Odată ce a înțeles această realitate, adultul trebuie să-și schimbe atitudinea față de copil. Figura copilului, embrionul spiritual care este pe cale să se încarneze ne impune responsabilități noi. Trupșorul acela fraged și grațios pe care îl adorăm și îl copleșim cu griji numai fizice, care este aproape un fel de jucărie în mâinile noastre, dobândește un alt aspect și impune respect. *Multa debetur puero reverentia*¹.

Încarnarea se produce cu prețul unor eforturi ascunse; în jurul acestei activități creatoare se desfășoară o dramă necunoscută care încă nu a fost scrisă. Nicio ființă nu poate concepe senzația voinței care încă nu există, dar care va trebui să comande lucruri inerte pentru a le face active și disciplinate. Imediat ce în conștiință apare o viață incertă și delicată, stabilind un raport între sensuri și mediul înconjurător, voința începe să străbată mușchii, într-un efort perpetuu de a se realiza. Este nevoie ca acest efort ascuns al copilului să devină sacru. Este necesar ca această manifestare laborioasă să ne găsească pregătiți, pentru că în această perioadă creatoare se stabilește viitoarea personalitate a omului. În fața unei asemenea responsabilități apare datoria de a lucra pentru a sonda – cu ajutorul unor mijloace științifice – nevoile psihice ale copilului și pentru a-i pregăti un mediu vital. Este primul cuvânt al unei științe dintr-o dezvoltare lungă: căreia adultul va trebui să-i ofere colaborarea propriei inteligențe, pentru că va trebui să lucreze cu mult înainte de a putea spune ultimul cuvânt referitor la cunoașterea dezvoltării omenești.

---

¹ (lat.) Copilului i se datorează mult respect. (*n. red.*)